

Být svobodný pro ...

Když se mluví o svobodě, často se tím míní: Můžu si dělat, co se mi zamane. Není to však pravda. Člověk může být nesvobodný třeba jídlu, které mu nechutná, nebo činnosti, které se obává. Mou nesvobodou o otázce jídla je lečo. Je to jediné jídlo, které nemusím a ne kterém si nepochutnám.

Nedávno se mi stalo, že jsem byl pozván na večeři a hádejte, do čeho se chudák farník pustil, do leča. S omluvou jsem to musel odmítnout, neměl jsem svobodu jíst toto jídlo. Lidé prožívají i další nesvobody. Například často některé maminky si udělaly řidičská oprávnění kdysi v mládí, ale protože už dlouho neseděly za volantem, tak nejsou svobodné projet ani na nákup, jak by tam parkovaly, říkají.

Svoboda tedy není jen v tom, že si mohu dělat, co chci, ale i v tom, že bych něco dělal rád, ale nemůžu, nejsem v tom svobodný. Do této oblasti patří i svoboda k Bohu. Jsou lidé, kteří když vnímají krásu přírody, vyzařování její harmonie a řádu, tomu říkáme krása, tak jsou plni vděčného pocitu, k Tvůrci, Stvořiteli, Bohu. Jsou však lidé, kteří říkají, já tam žádnou Boží stopu nevidím. Jsou lidé, kteří vnímají krásu katolických bohoslužeb: varhany, adventní zpěvy, gregoriánský chorál, Boží slovo, vůbec celý obřad mše svaté a cítí zde dotek Boží přítomnosti. Jsou ale i lidé, kteří nic takového necítí a nic jim to neříká, ba naopak. Nejsou svobodní pro víru v Boha.

V dnešním evangeliu svatý Lukáš hovoří o mocných lidech Ježíšovy doby, o císaři Tiberiovi, Ponciu Pilátovi, Herodovy, kněžích Annáši a Kaifášovi. Bůh však promlouvá ne k nim, ale k Janu Křtiteli, který uslyší jeho slovo. Toto uslyšení slova má na Jana takový vliv, že jde k řece Jordánu kázat. Slova Jana Křtitele vyvolaná slovem Božím, mají na lidi takový vliv, že se jim otevírají oči a dostávají svobodu být blíž Bohu. Proto se Jana ptají, co máme dělat, a proto nehledě na svou důstojnost před druhými sestupují do řeky a nechají se ponořit, aby vyjádřili touhu, aby Bůh smil jejich hříchy. Slovo tak dalo svobodu Janovi a skrze něho i dalším lidem. Svobodu po Bohu a odvrácení se od hříchu, který tuto svobodu pro Boha bere.

Když hovoříme o svobodě pro rozhodnutí se žít s Bohem, musíme se také zmínit o tom, proč je zde i nesvoboda? Kde nastala a kdo činí člověka nesvobodným? Absolutně nesvobodným vůči Bohu, je padlý anděl, který již definitivně setrvává od chvíle svého stvoření vymezený vůči Bohu. Sám se tak definitivně rozhodl. Je to satan, Boží odpůrce. Ten stojí za pádem člověka do hříchu a jelikož je mocnější jak člověk, nad člověkem, nad nímž má moc prvotní hřích, nebo po křtu i ostatní těžké hříchy, vládne. To on, je příčinou oné věci, že někdo řekne: „Mě Bůh nic neříká.“

Proto, když se dospělý člověk chystá ke křtu, tak liturgická kniha *Uvedení do křesťanského života* uvádí, aby se kněz s těmito lidmi během přípravy na křest modlil, dával jim požehnání a zároveň konal nad katechumeny malé exorcismy. Ne, že by byli posedlí, ale proto, že v této době se vzdalují z moci panství satanova. Oslovilo a dalo počáteční dar svobody podobně jako Jana Křtitele a jeho žáky Boží slovo.

Toto je princip cesty ke svobodě pro Boha a to jak pro nevěřící, kteří zůstávají v moci satanově, tak i pro hledající katechumeny, stejně tak pro letité křesťany, kteří musí svou svobodu pro Boha denně hájit až k definitivnímu rozhodnutí ve smrti.

Modleme se tak za sebe navzájem a hlásejme Boží slovo, zbraň ke svobodě pro Boha pro každého.